

Д-р. Лилия Стоянова

21.V. 1999 г.

На този ден с ухание на рози,
На този ден със вяра окрилен,
Глава прекланям пред косите бели
И творческия дух с усмивки озарен.

Какво да ти кажа на този ден, скъпи учителю? Какво да ти кажа на най-скъпия и най-български празник за тебе – 24 май
Каквото и да кажа – малко ще да е. Все няма да стига, защото делото ти е голямо.

Голямо защото ти отваряш светлината на кирилицата за поколения българи, ти създаваш, ти градиш духовни ценности, знания, самосъзнание. Ти си този, който ни учиш да сричаме, ти си този, който ни учиш да мислим, ти си този който ни учиш да гледаме, да гледаме и да виждаме, с големи и умни очи. И те помним довеки, докато и нашите коси побелеят, докато нашите глави помъд्रेят и бразди от умора нашарят лицата ни. А ти си все така неуморим, все така въодушевен, все така мъдър и
Поучителен.

Ти си най-истинският и най-непринуденият. Затова ти дължим и най-истинските, най-простичките, но и най-човешки думи – скромното благодарим и дълбокият поклон пред всеотдайния труд и благородна мисия.

На Вас, деца, какво да кажа – това, което съм го казвала и винаги учете и знайте, че единствено духът на знанието крепи човека до последния му час. Бъдете здрави, весели, щастливи.

Обичайте своето училище и тези, които се оставили своята диря в него – вашите учители.

А за Вас, скъпи абитуриенти, малко думи ми остават, защото при раздяла те най-трудно се изказват, засядат като камък в гърлото и колкото и да са малко искаш всичко с тях да кажеш. Днес думите биха били по-отегчителни и затова – нека остане споменът – споменът за едно истинско училище, за безгрижни и щастливи ученически години – най-чистите, най-святите, най-влюбените и никога не връщащи се.

Всяка година по традиция изпращам абитуриентите с по едно стихотворение за раздяла. Дали ще е раздяла, или ще е сбогуване – то все е за този последен ден във който ще се разделим.

Сбогуване!

